

А бѣднитѣ мишки, притаили дѣхъ, треперѣха полумъртви отъ страхъ и току мигаха съ очички. Повикаха Котъ-Котарана, — но и той не можа да усмири чича Тарля.

— Азъ търся справедливостъ!... — крѣщѣше той. — Повикайте градинаря! Нека той отсжди!

Нѣмаше какво да правятъ, повикаха и него.

— Моля ви се, — говорѣха тѣ, — елате, че чичо Тарлю се е грозно разсърдилъ: може да се случи нѣкоя бѣда!...

Дошълъ градинарътъ. Викнали чича Тарля, довели крадцитѣ-мишки и почнали да ги сждятъ.

— Тѣй и тѣй стана тая работа, — казва чичо Тарлю. — Ограбиха ме мишките, ограбиха ме.

Градинарътъ се усмихва подъ мустакъ, почесва се въ тила и пита строго мишките:

— Защо направихте вие това?... А?

— Виновни сме, чичо, — плачатъ мишките, — излъгахме се.

— А? Какво? — крѣска Тарлю. — Срѣдъ бѣлъ день грабежъ? И ти, господинъ градинарю, допускашъ да се извършва въ твоята градина такава несправедливостъ?... Смъртъ за тѣхъ!...

— Стой Тарлю!... Нали азъ съмъ сждия? Ти искашъ справедливостъ, нали така? Но я ми кажи, драги, ти отъ гдѣ взе тия ябълки?... Дали не си ги открадналъ отъ моитѣ?

Изведнажъ всички завикаха, закрѣщѣха; обиколиха чича Тарля и го питаха:

— Да, да... отдѣ сж ябълките? Кажи да видимъ отдѣ сж!

А чичо Тарлю се наежи, засумтѣ и заднишкомъ-згднишкомъ се вмъкна въ дупката. Слѣдъ това затвори вратата, удари рѣзеца, окачи куфаря и щракъ ключа — не иска и да знае.

И когато се скри и заключи добрѣ, той въздѣхна и каза:

— Да, кажете, моля ви се, дѣ е справедливостъта?...